

Total HelpArt T.H.A.

v koprodukcii

s

Falcon

a

Českou televizí

uvádějí

nový celovečerní film

Jana Hřebejka a Petra Jarchovského

HOREM PÁDEM

Komedie, která vás rozpláče

drama, které vás rozesměje.

www.horempadem.cz

kontakty:

produkce: Total HelpArt T.H.A.

Kříženeckého nám. 322, 152 53, Praha 5

tel.: +420-26707 3007(2436), fax:+420-26707 3836

E-mail: total@tha.cz

www.tha.cz

tiskový servis: Pavlína Fechterová

E-mail: pavlina@2media.cz

HOREM PÁDEM

režie: Jan Hřebejk

námět: Petr Jarchovský a Jan Hřebejk

scénář: Petr Jarchovský

kamera: Jan Malír

architekt: Milan Býček

kostýmy: Katarína Bieliková

střih: Vladimír Barák

zvuk: Michal Holubec

hudba: Aleš Březina

výkonní producenti: Ondřej Trojan, Milan Kuchynka

produkce: Michaela Kuchynková, Marcela Dvořáková, Daria Špačková

vyrobila: Filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A.

ve spolupráci s Českou televizí a Barrandov Studio

producent: Ondřej Trojan – Total HelpArt T.H.A.

koproducenti: Jaroslav Kučera - Česká televize, Jan Bradáč - Falcon

hrají: Petr Forman, Emília Vášáryová, Jan Tříska, Ingrid Timková, Kristýna Liška Boková, Jiří Macháček, Nataša Burger, Jaroslav Dušek, Pavel Liška, Marek Daniel, Jan Budař, Zdeněk Suchý a další...

film vznikl za přispění

Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

generální partner filmu: ANNOUNCE

realizace: 2003-2004 v České republice a Austrálii

stopáž: 108 min

formát: širokoúhlý (1:2,35)

počet kopií: 36

zvuk: Dolby digital

premiéra: 16. září 2004

monopol: Falcon

SYNOPSIS

Dvěma převaděčům uprchlíků (Zdeněk Suchý, Jan Budař) zůstane po akci ve voze dvouměsíční dítě. Zapomenutého indického chlapečka prodají bezdětné Milušce (Nataša Burger), která touží po dítěti. Její manžel František (Jiří Macháček) je ovšem fotbalový hooligan a rasista...

Čtyřicetiletá Hana (Ingrid Timková) pracuje v poradně pro uprchlíky. Její o mnoho let starší partner Otakar (Jan Tříška) zkolabuje při přednášce na univerzitě. Jejich osmnáctiletá dcera Lenka (Kristýna Liška Boková) se omylem dozví, že Otakar se nikdy nerozvedl se svojí první ženou Věrou (Emília Vášáryová), s níž má syna Martina (Petr Forman)...

Příběhy se odehrávají převážně v kulisách současné Prahy.

HOREM PÁDEM

Vzájemně se prostupující tragikomické příběhy o osudovém ztracení a nalézání lásek, přátelství, rodin, rodičů a dětí navzájem.

Dramatické vyprávění o altruismu i xenofobii, o našem strachu z neznámého, o pocitu ohrožení, který probouzí démona rasismu ukrytého v každém z nás. Obraz současného existenciálního pocitu Středoevropanů, dříve izolovaných za železnou oponou, jejichž inkubátor se před jejich očima tříští a proměňuje v globální vesnici.

Především však intimní příběh několika obyčejných lidí, kteří po dlouhé době mlčení, odloučení a lži hledají a nalézají sílu a odvahu k cestě k sobě navzájem, k odpuštění a smíření, o jejich soukromé cestě z chaosu...

Rozhovor s Janem Hřebejkem

Horem Pádem je váš první film, který se odehrává v současnosti. Bylo první současné téma nebo touha natočit dnešní příběh?

Scénář jsme napsali velice přirozeně. Petr Jarchovský mi vyprávěl příběh o ztraceném dítěti, který ho napadl při sledování televizní reportáže o uprchlících. Já jsem si vybavil příběh mého kamaráda Čecha z L.A., který mi popisoval zvláštní okolnosti jeho emigrace před třiceti lety. K tomu jsme přidali pár skutečných příhod, které jsme sami zažili, nebo slyšeli a zbytek jsme si vymysleli. Vlastně jsme ten příběh zkoncipovali docela jednoduše v období, kdy jsme se trápili nad scénářem k našemu filmu Pupendo.

Vaše témata jsou vždy – i přes zdánlivý komický náboj – dost závažná (Šakalí léta – totalita, Pelíšky – okupace, Musíme si pomáhat – holocaust, Pupendo – normalizace). V Horem Pádem je to rasismus, xenofobie. Vždy se na pozadí „malého příběhu“ odehrávají „velké dějiny“...

Nikdy jsme si neříkali: teď uděláme film o holocaustu, o okupaci. Vždy nás zaujal určitý charakter, zápleтка. Stejně to bylo i s Horem Pádem. Vždy hledáme v našem příběhu něco atraktivního a nejpřitažlivější jsou nakonec postavy, o nichž vyprávíme. A kolem našich malých postav jdou dějiny. Je to vlastně takový plebejský pohled na svět.

Naši hrdinové dějiny netvoří, jsou většinou jejich obětí.

Proč jste obsadil do filmu Václava Havla?

Dvojice barmských disidentů v našem filmu byla inspirována prací méj ženy pro Amnesty International. Podílela se tehdy na výstavě fotek o Barmě, nad kterou měl prezident Václav Havel záštitu. Věděl jsem, že by jeho skromná účast ve filmu mohla přispět k věrohodnosti tohoto motivu a využil jsem přátelství pana Václava Havla s představitelem jedné z hlavních rolí Janem Třískou.

Můžete přiblížit vaši inspiraci?

Mně osobně je blízký ten proud britské kinematografie, který asi nejlépe reprezentuje film Tajnosti a lži Mika Leigha nebo Billy Elliot Stephena Daldryho. To je současná kinematografie, které se obdivuji a o podobný typ vyjádření mi jde. Za mistrovskou považuji tvorbu Woodyho Allena a Miloše Formana. Ale hlavní inspirací je pro nás to, co vidíme kolem sebe, ne to, co vidíme v kině.

Jak jste vybírali hudbu k filmu Horem Pádem?

Autorem hudby je můj dlouholetý kamarád a spolupracovník Aleš Březina, který dělal hudbu k našemu filmu Musíme si pomáhat. Vždy jsme se společně obdivovali filmové hudbě Gorana Bregoviće a díky svému asistentu Slobodanu Dedejićovi (posledních 20 let pracuje s Emirem Kusturicom) jsme se - ještě před natáčením filmu - v Srbsku seznámili s celou řadou elitních srbských hudebníků. Takže na nahrávce hudby do našeho filmu se výrazně podíleli Boban Marković Orkestar, klarinetista Ognjen Popović, nebo flétnista Žorž Gruić. Dále ve filmu zpívá vycházející londýnská klubová hvězda Luk Richie. Ale také největší česká pěvecká hvězda současnosti - Dan Bárta.

Kde a jakou metodou jste natáčeli?

S kameramanem Janem Malířem jsme tentokrát natáčeli v reálných bytech a ulicích centra Prahy, často polodokumentárně a za běžného provozu. V barevné stylizaci jsme se inspirovali filmem Traffic - Nadvláda gangů režiséra Stevena Soderbergha, který osobně považuji za jeden z nejlepších filmů posledních let.

Jak se vám pracovalo v Austrálii?

Velice nám vyšla vstříc rodina Formanových, kteří bydlí v Brisbane. Bratr Miloše Formana Pavel tam žije s rodinou od konce šedesátých let. Musím říct, že nám v průběhu natáčení skutečně pomohli, některé scény jsme točili např. u nich na zahradě. A ten starý pán skoro v závěru filmu není sir Peter Ustinov ve své poslední roli, ale Pavel Forman ve své první roli.

Rozhovor s Petrem Jarchovským

Horem Pádem je váš první film ze současnosti. Jak dlouho jste s Janem Hřebejkem toto téma plánovali?

Nedá se říct, že bychom o našich látkách uvažovali jako o filmech historických nebo ze současnosti. Filmy, které jsou zasazeny do minulosti musí se současnými diváky nějak rezonovat, jinak by neměly šanci zaujmout. Zkrátka nás potkávají příběhy, které se musí odehrávat v určité době. Doba sama je pro nás podružná, zajímají nás lidské charaktery, jak se projevují a proměňují v určitých dobových kontextech. Takže - nic jsme neplánovali, ale když jsme zjistili, že máme současné téma, které chceme prostřednictvím našeho filmu postihnout, byli jsme rádi a chápali jsme to jako příležitost k vyklouznutí ze škatulky, do které si nás mnozí zvykli zařazovat a sice do škatulky „nostalgických retrokomedií“.

V čem je rozdílné psaní scénáře, když člověk popisované realie dobře zná, pohybuje se v nich...?

Nemusíte tolik pracovat s prameny a tolik si ověřovat realie, protože v současnosti žijete a kontexty vám jsou zřejmé. Uvolňuje to ruce a vy se můžete více soustředit na osudy svých hrdinů. Ztrácíte poezii vzpomínek, cesty v čase, vůni doby, nostalgii.

Ale diváci mohou být možná kritičtější...

Každý vnímá současnost ze svého úhlu pohledu a to je na tom vzrušující. My nehledáme nějaký široký konsensus, ale snažíme se spíš klást otázky o nás a naší době.

Podílíte se jako scenárista i na výběru herců?

Je to jedna z nejpříjemnějších fází přípravy filmu, takové denní snění a já jsem rád, že u toho mohu být...

Loni Pupendo, letos Horem Pádem. Jaké jsou vaše další scenáristické plány?

Máme rozpracovaný zvláštní milostný příběh, pracujeme na druhé verzi scénáře a název zatím neprozradím. Tentokrát by mělo jít o příběh vyprávěný ve dvou rovinách, měla by se v něm setkat společně prožívaná minulost a současnost našich postav. Mělo by opět jít o tragikomický příběh, příběh zapomenuté dětské lásky, která nečekaně ožije. Ve filmu máme zaděláno na pět opravdu zajímavých hereckých příležitostí, tři ženské, dvě mužské a několik dětských. Pracoval jsem na našem příběhu celý rok a jsem dnes moc rád, že je jeh Honza přijal za svůj a že je budeme domýšlet společně.

Již podruhé byl Americkou filmovou akademií nominován film podle vašeho scénáře. To je skutečně ohromný úspěch. Jak se odráží na vaší práci?

Mám víc klidu na práci, nejsem tolik mučen existenčními problémy, jsem o něco moudřejší a na druhou stranu opotřebovanější a opatrnější. Něco získáváte a něco ztrácíte. Největší plus je, že zatím mohu pracovat v kontinuitě na tématech, která zajímají mne a mé blízké kolegy a nemusím se přizpůsobovat vkusu a záměrům jiných. Závěrem bych chtěl poděkovat všem hercům účinkujícím ve filmu Horem pádem, zejména Petru Formanovi, Emílii Vášáryové, Janu Třískovi, Ingrid Timkové, Kristýně Liška Bokové, Jiřímu Macháčkovi a Nataše Burger. Bylo vzrušující a inspirativní pozorovat, jak průmět jejich talentů obohacuje vznikající tvar a dělá z něj film, za kterým si skutečně stojím, ať již bude výsledek přijímán jakkoli.

Rozhovor s Ondřejem Trojanem

Jedná se o váš čtvrtý film s dvojicí Hřebejk-Jarchovský, který vaše společnost Total HelpArt T.H.A. produkovala... Je pro vás tato „značka“ již zárukou kvality? Co vás ovlivňuje při rozhodování?

Popravdě řečeno – řeším spíš kdy a jak film dua Jarchovský-Hřebejk natočíme, než otázku ano či ne. Ano je prakticky dané předem, již od prvotního nápadu na film. Řešíme společně obsah scénáře, obsazení, realizační aspekty a podobně. Jelikož máme za sebou čtyři hotové filmy a připravujeme pátý, mohu říct, že tato spolupráce funguje.

Můžete zasahovat i do tvůrčí stránky filmu? Vedete dialog s Janem Hřebejkem a Petrem Jarchovským i během natáčení? Ve střížně?

Vedeme permanentní dialog, od vzniku námětu k filmu po celou dobu, kdy film žije, což je tak dva tři roky po domácí premiéře. Režisér, když odevzdá hotový film, tak má prakticky „odmakáno“ a myslí na svůj další projekt. Pro mne je to okamžik, kdy mám ještě před sebou cirká 50% práce na filmu. Náš dialog se tudíž logicky proplétá z filmu do filmu. Bavíme se o tom, co je teď, co bylo, co bude. Mluvíme například i o tom, jestli už nezačínáme některé věci dělat rutinně, bez invence. Myslím, že se všichni tři vždy snažíme každému projektu vtisknout něco nového, jak po stránce obsahové, tak i po stránce formální.

Dva filmy, které jste produkoval a druhý z nich i režíroval (Musíme si pomáhat, Želary) byly americkou akademií nominovány na Oscara. Vaše pozice v českém filmu musí být už jistě jednodušší. Dovedete sehnat peníze na film rychleji než jiní producenti? Jaké jsou výhody a nevýhody úspěchu v Česku?

Určitě velkou výhodou jsou prakticky okamžitě otevřené dveře všude tam, kde potřebuji o našich projektech jednat. Na druhou stranu mi tady nikdo nic neodpouští. Třeba při jednání se sponzory je jednodušší být v pozici začínajícího režiséra s batůžkem, jedním ošoupaným tričkem a bez koruny v kapse.

Mám prošlapanou cestičku i k zahraničním partnerům. Problém je, že to, co jsem jim schopen nabídnout odsud z Čech, s česky mluveným filmem, je pro ně příliš levné. A naopak, pro mě jsou jejich služby neskutečně předražené. Spolupráce z tohoto hlediska nemůže fungovat dobře. Takže dokud budu chtít dělat české filmy, je pro mě nejdůležitější ten náš malej českej vychlejš a taky trošku smradlavej rybníček, na kterej všichni nadáváme, ale stejně se do něj chodíme rádi vyčochtat.

Máte amerického filmového agenta. V čem vám pomáhá?

Především je to člověk, který obchoduje na všech velkých trzích s filmy. Je ekonomicky natolik nezávislý, že si může dovolit vyvážet i české filmy na tyto trhy, protože vedle našich filmů prodává i filmy argentinské, německé, íránské a další. Prodávat filmy do zahraničí není nikterak lukrativní business a navíc je nutné distributory obcházet a nemyslet si, že oni přijdou za vámi. K tomu jsou potřeba dost specifické kontakty a taky dost specifické komunikační vloh.

Je situace v české kinematografii skutečně tak alarmující jak volají producenti? V čem je podle vás největší problém? A jaké řešení podle vás existuje?

Situace je mizerná. Vlastně vždycky byla. Ale teď, když nefunguje ani Česká televize a dotace z grantu zlikvidovala inflace, je ta situace asi nejhorší, jakou pamatují. Řešení tohoto problému je natolik komplexní a složitá otázka, že bychom na to potřebovali mnohem více času a prostoru. Český film přežívá jen díky tomu, že na něj chodí diváci a na tom mají pánové Jarchovský-Hřebejk velikou zásluhu.

Otázka, kterou vám pokládají často. Je lepší být režisérem nebo producentem?

Myslím že vůbec nejlepší je být zdravím kypícím kosmonautem na tučné penzi. Producent i režisér jsou svobodná povolání, kde si člověk svůj životaběh určuje víceméně sám. Jen je někdy na pytel, že si tím zotročuje svůj vlastní život, rodinný život a ještě za to nese zodpovědnost...

Rozhovory s herci filmu Horem Pádem

Jan Tříška

Jak se vám pracuje s produkcí T.H.A? Po filmu Želary je Hřebejkův film **Horem Pádem** už vaše druhá zkušenost?

Jsem velký obdivovatel Ondřeje Trojana. Dokáže střídat klobouk talentovaného režiséra s kloboukem vzdělaného producenta a s kloboukem velkorysého podnikatele. Párkrát jsem ho viděl nosit všechny tři klobouky najednou – s úžasnou elegancí.

Ve filmu Horem Pádem hrajete profesora Horeckého, vystaveného velkému psychickému a zdravotnímu tlaku. Kde jste hledal inspiraci?

Nechci kolem čarovat: Není mi dvacet dva. Mam značné zkušenosti a mám velice dobrou paměť. Ale pokud řeknete „inspirace“, pak vše ostatní zmlkne. Inspirace je inspirace. Ta je nepopsatelná.

Dával vám režisér Jan Hřebejk prostor pro improvizaci? Mohl jste ovlivnit svoji postavu?

Jan Hřebejk je fantastický. Jednou, cestou z Brna do Prahy, jsem v Hřebejkově autě vyprávěl scenáristovi Petru Jarchovskému starou historku ze státu Minnesota. A hned na dálnici jsme začali přepisovat scénu profesorovy přednášky o migraci, imigraci a emigraci. Poprvé v životě jsem pak před kamerou říkal svůj vlastní dialog. Jestliže ta scéna ve filmu zůstala, mám právo na jednu stotisícinu Jarchovského honoráře.

Ve filmu Horem Pádem vašeho syna hraje Petr Forman. Sám jste s rodinou Miloše Formana úzce spojen. Jak začalo vaše přátelství?

Znám všechny Formany a Formánky prakticky odjakživa. Mám je rád jako svoji vlastní rodinu. Nedávno mi bráchové Matěj a Petr řekli: “Poprvé jsme tě začali vnímat jako Široka v seriálu ‚Záhada hlavolamu‘. Ale stejně tě tak vidíme pořád.” Takže nevím, co si mám o tom myslet.

Film Želary, ve kterém jste hrál, byl nominován na Oscara. Jak a kde jste prožíval chvíle napětí? Setkal jste se s českou delegací v USA?

Den před Oscary, všichni plni optimismu, jsme se setkali na českém konzulátu v Los Angeles. Den po Oscarech, jsem si dovolil pozvat, nás všechny zkormoucené, na mexický oběd v Malibu. Tam už jsme se všemu jenom smáli. Aňa Geislerová se brouzdala ve studeném Pacifiku.

Jedním z hlavních témat filmu Horem Pádem je rasismus a xenofobie v České republice. Jaký je rozdíl mezi americkým a českým rasismem?

Rasismus je jenom jeden. Tak jako idiotství je jedno.

Emília Vášáryová

Ve filmu hrajete matku Petra Formana, sblížili jste se i ve skutečnosti?

Ty dvě role se bez toho ani nedají zahrát, my jsme spolu trávili hodně času mezi natáčením a zjistili jsme, že jsme stejná „krevní skupina“. Trochu mi připomíná mého syna, je mu trošku podobný a je přibližně stejně starý, jsem ráda, že ho znám, a doufám, že v tomto filmu bude vidět, že se máme rádi.

Je to váš druhý film s Janem Hřebejkem? Jak se vám s ním spolupracuje po pár letech od Pelíšků?

Nebyl zásadní rozdíl při práci, protože tým Jana Hřebejka je stále stejný. Tam vzniká velmi zvláštní, krásná pracovní atmosféra. Lidé se mezi sebou přátelí, myslím například Jana Malíře s Janem Hřebejkem, ale co jsem oceňovala já, byl elán a zanícení pro práci. Vlastně všichni, kteří na filmu pracují, jsou už prvními diváky. Dovolte mi jmenovat pana Malíře a jeho manželku, protože na ně jsem se vždy dívala a oni jsou těmi, v jejichž očích je poznat, zda je to dobré nebo ne. Celý štáb je sestavený z takovýchto lidí a to je právě důležité - dát dohromady tým lidí, kteří se dokáží nadchnout pro společnou věc. Pan Hřebejk to dokáže, to je jeho velká přednost. Myslím si, že jsem to viděla už u Pelíšků. Viděla jsem, že on má velké herecké cítění - například způsob, jakým pracoval s dětmi, což je nejtěžší práce - už tam se, ač stále ještě velmi mladý, projevil jako velký profesionál. Pracuje s velkými nároky a požadavky - což je známkou jeho profesionality.

Film je také o rasismu, máte s ním nějakou nepříjemnou zkušenost? Třeba z hlediska česko-slovenských vztahů?

Film je hlavně o násilí a současnosti a rasismus a další podobné jevy jsou součástí našeho života. Já mám v Čechách jen ty nejlepší zkušenosti a cítím se tu stále jako doma. Hraji tu už osm let se slovenskými divadly a nikdy jsem nezažila, že by mi někdo napsal, že mi nerozumí, nebo přímo "běž domů a už tu nehraj...", právě naopak. Ta vsřícnost je tu velmi, velmi velká.

Mluvíte krásně česky, jak jste to dokázala?

Je to velmi těžké, ale upřímně řečeno, je to i zásluhou střihače. Protože to, co nebylo dobré, to vyhodili, takže musím poděkovat všem, kteří to velmi pozorně hlídali. Ale já se na roli poctivě připravovala. Cvičila jsem a cvičila...

Nataša Burger

Žijete a pracujete ve Slovinsku. Jak jste se dostala k roli ve filmu **Horem Pádem**?

Protože jsem šla loni v říjnu na konkurz pro televizní film do ČT, ve kterém hrál Jaroslav Dušek. Ten konkurz jsem neudělala kvůli mému akcentu. Ale v kině běžel starší slovinský film Volnoběh, ve kterém jsem hrála a na kterém se byl podívat režisér Jan Hřebejk. Nakonec jsem místo televizního filmu točila celovečerní.

Mluvíte skvěle česky. Jaký je váš vztah k České republice? Jezdíte sem pravidelně?

Studovala jsem čtyři roky na pražské Konzervatoři Jaroslava Ježka. Dokonce Jaroslav Dušek byl můj učitel. Na DAMU jsem se věnovala dva roky „autorskému divadlu“ na katedře herectví u profesora Vyskočila. Byla jsem v Česku v letech 1990 – 96. Pak jsem se vrátila zpět do Slovinska. Ale jezdím sem ráda na návštěvy.

Jak se vám pracovalo s Jiřím Macháčkem? Tvoříte výjimečný pár!

Výborně, protože jsme se znali právě z Konzervatoře Jaroslava Ježka. Byl o rok výš než já a taky byl žákem Jaroslava Duška. Ve spolupráci nebyl žádný problém.

Čemu se profesně věnujete ve Slovinsku?

Točím filmy. Teď budu dělat další celovečerní film. Taky se věnuji pedagogické práci, píšu texty, režíruju... Mám svoje herecké studio. A taky jsem si napsala a hraju jedno monodrama. Vyhovuje mi to, být na „volné noze“ ...

Jiří Macháček

Fandíte fotbalu a pokud ano tak komu?

Skalní fanoušci různých klubů, které mezi svými přáteli mám, říkají, že jsem ten nejhorší fanoušek, protože fandím takzvaně „dobrému fotbalu“. To znamená, že jsem nezahořel pro žádný klub. Už v pubertě mi to připadalo takové divné a úchylné, že někdo může někomu fandit až tak, že se oblékne do nějakého dresu toho dotyčného klubu, případně si na sebe vezme nějakého kulicha nebo šálu, nedejbože že zapaluje během utkání i nějaké rachejtle. To mi přijde stejně úchylné, jakože někdo chodí třeba na ryby, nebo se věnuje filatelii. Ale každý jsme nějakým způsobem úchylný a já – protože své úchyvky také mám – ctím i úchyvky jiných lidí.

Ve filmu jste vytvořil partnerskou dvojici s Natašou Burger – jak se vám spolupracovalo?

Já jsem Natašu poznal v jejích osmnácti letech, když sem přijela se svým mužem, který v Praze studoval FAMU. Ona sama studovala na Konzervatoři Jaroslava Ježka a tam jsme se právě potkali. Ona byla mezi ostatními studenty velice výrazná, nebylo možné si jí nevšimnout a myslím si, že jsme se i docela skamarádili – s ní i s jejím mužem. A musím říct, že shodou okolností první věc, kterou jsem ve svém životě natáčel na filmový materiál, bylo filmové cvičení jejího muže, kde jsme spolu hráli já, Nataša a Martin Zbrožek. A to, že spolu budeme jednou s Natašou hrát nějakou partnerskou dvojici v celovečerním filmu takovýchto rozměrů, jako je Horem Pádem, to se nám nikdy ani nesnilo. A kdyby se nám to snilo, tak je možno to považovat za splněný sen.

Ve filmu jste odsouzen za přivlastnění si dítěte tmavší pleti – máte vy nějakou osobní zkušenost s rasismem?

Takovou tu každodenní. Já jsem z Litoměřic a tam jsme se setkávali s rasismem jako děti poměrně silně, protože tam byla čtvrť, kde bydleli téměř výhradně Romové a tou čtvrtí bylo nebezpečné projít. A nějaké dětské rvačky tohoto typu byly tehdy poměrně dost běžné v 70. letech v Litoměřicích. No a jinak si toho všímám třeba tak, že když jsme měli například s kapelou písničku o cikánské holce – což je takový příběh, kterému já říkám „rómantickej“, příběh kluka, který se zamiluje do cikánský holky a je tím zasažen natolik, že zpívá „Ne, ne, tuhle jsem neměl potkat.“ – tak že někteří Romové to chápali jako písničku, která je zaměřená proti nim. Což mi hrozně vyrazilo dech. Odpovídal jsem potom na různé otázky v romské redakci Českého rozhlasu, které se týkaly tohoto tématu a vůbec jsem netušil, jak jsem se do toho vlastně dostal. Ono je to velmi citlivé, subjektivní a subtilní téma a já se na to nikdy nebudu umět podívat z pohledu ne-bělocha. Jarek Nohavica mi jednou řekl, že je hrozně šťastnej, že se narodil jako bílej a já si v tu chvíli řekl, že to je vlastně pravda, ale potom mě napadlo – není to náhodou rasistickéj názor? Což v případě Jarka Nohavici samozřejmě nepřipadá v úvahu. Takže rasová otázka je pro mě skutečně otázkou s velkým otazníkem. Třeba jsem slyšel o tom, že určitá forma rasismu panuje v holandské lize a někdo se zeptal, jak je to možný, že zrovna v Holandsku, v tak tolerantní zemi. A já jsem mu na to odpověděl, že nevím, kolik Romů hraje například tady v Česku v prvoligových klubech. Já nevím o žádným. Tak se můžeme bavit dlouho a pravděpodobně i budem a pravděpodobně se o tom budou bavit i naše děti.

Tak pro odlehčení, poslední otázka – jaký je váš nejoblíbenější sport?

Golf.

A proč právě golf?

Až budu znát odpověď, tak vám ji rád povím, ale zatím se ho snažím hrát, protože mě prostě baví.

Pavel Liška

Jak jste se cítil v roli pouličního zlodějíčka?

Cítil jsem se jako úplný hovado. Ale pak cítil jsem se i dobře, protože to byla taková role, kde jsem se mohl vyřádit zase trochu jinak. A protože s Honzou mě to baví, protože dá hodně prostoru hercům přemýšlet společně, proto jsme si to s Markem Danielem docela užívali.

Co scéna v cele předběžného zadržení? Byla to improvizace?

To ani nejde napsat do scénáře. Bylo to improvizovaný, i když jsme se dohodli předem na tom, co tam bude. To bylo založený na tom, že je to naprd, že ti chlapíci, které zavřete, vlastně vědí, jaký mají práva.. Takže jsme věděli, co hrajeme za charaktery, z toho jsme vycházeli, a bylo to tak i tak...

Ukradl jste vy sám někdy něco? Třeba jenom žvejkačku v samoobsluze?

Já jsem neukradl nic, ne že bych byl tak slušnej, ale spíš že jsem se bál, že mě chytanou. Ale vlastně jednou jsem ukradl. Když jsem byl poprvé v Západním Německu, ukradl jsem tam pohled pro kamarádku, kterou jsem miloval. A pak jsem ještě ukradl, to bylo takový romantický, v Benátkách, když jsem chodil sám, opilej vínem po Lidu a užíval jsem si to, tak jsem tam ukradl korálky. No ale jinak, že bych si ukradl něco sám pro sebe, tak to jsem si neukradl.

Jak se vám spolupracovalo s manželkou? Potkali jste se vůbec na place?

Potkali pouze ve scéně v KFC. Já jsem si jí jakoby moc nevšímal, protože ona se strašně stydí. A obzvlášť přede mnou, takže jsem se snažil, aby mě neviděla. Když jsem film viděl, žasl jsem z ní, jaký tam vnesla takový krásný světlo a jak to prozářila.

Zdeněk Suchý

Ve filmu hrajte převaděče. V jednom z dialogů mluvíte s kolegou Janem Budařem o tom, zda-li můžou převaděči i pomáhat...

Jako komu myslíte? Těm, co utíkají? Myslím si, že rozhodně ne. Je to jeden z nejlukrativnějších oborů tohoto hnusného světa, a oni jen využívají neštěstí slabých, což je ta horší varianta. Ta lepší je, že je opravdu dovezou na místo, kam ti lidé chtěli, ale kde si ti chudáci stejně nepomůžou, protože je přivezou někam, kde je začnou vykořisťovat jiný lidi. Myslím, že nemůžou pomáhat.

Máte nějakou osobní zkušenost se zastavárnou?

Ne, nikdy, protože já tyto věci bytostně nesnáším... Mně se ty místa hnusej. Ale jednou jsem tam musel, protože kamarádovi ukradli telefon a my sledovali chlápka, kterej ho zřejmě ukradl. Oni to mají dokonale zorganizovaný, že se na nic nepříjde, protože zastavárníci v tom jedou s nima a okamžitě ukradenej telefon zamění za jinej ukradenej... Takže doufám, že se nikdy nedostanu do takové situace, že bych tam musel třeba prodat počítač, protože bych neměl na chleba.

Co si myslíte o českém rasismu?

Já mám takovou fyziognomii, že mi už od dětství říkali cikáne. Já jsem si to nikdy neuvědomoval jako rasismus - totiž vůbec jsem netušil, proč by to mělo být hanlivý, když mi říkaj cikáne, když jsem byl dítě. Potom jsem to pochopil s tím, že rasismus tady kolem nás normálně je. Na druhou stranu se tady neustále rozebírá rasismus a mně se zdá, že rasismus má dvě tváře. Já bych nechtěl, aby to u nás došlo tak daleko jako v Americe, kde nemůžete vynadat sousedovi, když se vám vysere na chodník, protože on je náhodou černocho a vy máte najednou problém. Což je takový rasismus naruby. Zažil jsem na vlastní kůži, že nemůžete někomu říct, že vás otravuje a ať jde pryč, protože on na vás hned vytáhne, že jste rasista. Druhá varianta - česká - je ta, kde každý říká „já nejsem rasista“, což je sice pravda, ale pak stačí, aby se do vašeho baráku nastěhoval někdo, kdo je možná cikán nebo někdo, kdo vás začne otravovat a v tu chvíli vám ten člověk začne vadit. Začnete přemýšlet,

jestli mu to máte říct nebo ne, což já vždycky říkám. Já bych mu to samozřejmě řekl i kdyby byl bílej, protože reakce na člověka, který nějak otravuje, je normální, ať má jakoukoli barvu kůže.

Jaroslav Dušek

Hrajete agresivního šéfa fotbalového fanouška, jaký je váš oblíbený fotbalový tým? Co si o fanoušcích myslíte?

To nevím, ale asi ČAFC Praha (Československý amatérský fotbalový club). Za to já jsem hrával jako dítě fotbal. To byl asi můj nejoblíbenější tým. Já jsem fanouškem nebyl, protože jsem v raném věku dostal takovou zvláštní lekci. Chodil jsem pravidelně na Spartu na hokej. Měl jsem koupenou permanentku na celý rok a tam jsem sedával, když mi bylo takových 12-14, mezi takovými čtyřicátníky, kteří tehdy hokej tak jako jemně, distingovaně komentovali. Okolo řvala ta hala, všichni fandili, řvali a ti chlapi okolo mě jenom prohodili: „Hm, ten by hrál dobře volejbal.“ Nebo tak něco podobného řekli o nějakém hráči, takže já jsem byl vychován k takovému typu fandovství s jemným odstupem a s takovým jako lehce ironickým komentářem.

Vy jste takovým „logem“, maskotem filmů Jana Hřebejka, čím si to vysvětlujete?

Já ani nevím, co na mě vlastně vidí. Možná, že se mnou chce Hřebejk tajně chodit a bojí se mi to říct... Fakt nevím...

Která z několika linií příběhu, které se ve filmu objevují, vás osobně nejvíc zaujala?

Mně se to naopak líbí jako celek. Jako ten propletenec, ten cop, kterej se z toho splejtá. Já jsem si z toho nevydělil žádný příběh speciálně. Mně se líbí, jak je to stavěno proti sobě, vedle sebe, jakým způsobem jsou všechny osudy ukázány v takové zvláštní propojenosti. Jak se jakoby z úplné náhody lidské osudy proplétají – o tom si myslím, že je ten film. Já si nemyslím, že je to o jednom příběhu. Zajímá mě, jak se navzájem dotýkáme svými osudy, aniž o tom víme, nebo aniž víme o tom, čím jsme se právě dotkli. To znamená, že věci jsou jinak, než vypadají. Jak je to v jedné takové hezké příhodě se dvěma anděly. To jdou dva andělé a přespí u nějakých lidí a ti lidé jsou na ně velmi nepříjemní, uloží je jenom někam do chlívků. A ti lidé mají doma rozbořenou zeď. Ten starší z andělů v noci vstane a tu zeď jim opraví. Mladší anděl se ho ráno ptá: „Prosím tě, co to děláš? Vždyť oni se k nám chovali tak nepěkně a ty jim tady opravíš zeď.“ A starší anděl mu na to odpoví: „Věci nejsou takové, jaké se zdají.“ A jdou dál, přijdou k velice sympatickým lidem, kteří se o ně hezky starají, poskytnou jim vlastní postel k přespání a ráno se probudí a jejich jediná kráva, kterou měli a která jim poskytovala mléko a obživu, je mrtvá. A mladší anděl se opět ptá staršího: „Co to děláš? Vždyť to byli takoví hodní lidé, tak hezky se k nám chovali a ty jim necháš umřít krávu. Jak to můžeš vůbec dopustit?“ A starší anděl mu opět odpoví: „Věci nejsou takové, jaké se zdají. U těch prvních lidí byl ve zdi ukrytý zlatý poklad. A oni jsou hrozně chamtiví a po tom zlatě strašně touží, tak já jsem jim ten poklad

v té zdi jednoduše zazdil, aby to neobjevili. A ti druzí lidé byli hrozně hodní, ale v noci si přišla Smrt pro tu paní domu a já jsem jí místo té paní nabídl tu krávu a ona si ji Smrt vzala. Prostě věci nejsou takové, jaké se zdají. A tak je to i v tomhle filmu. To, jak se ty osudy občas ovlivní navzájem, je vlastně něčím jiným, než co bylo zamýšleno a to se mi na tom filmu líbí.

Kristýna Liška Boková

Horem Pádem je vaše první filmová herecká zkušenost. Můžete popsat, jaké to je stát poprvé před kamerou?

Měla jsem velké obavy sama ze sebe. Každý den před natáčením jsem byla plná své trémy, ale ta po celý den odpadávala a ke konci dne už skoro nebyla. Myslím si, že hodně za to mohli lidé okolo, kteří jsou citliví a nikoho nikam netlačí. Honza Hřebejk mě nechal jen tam tak být, žít. A ti lidé kolem jsou radostní a moc příjemný. I když to zní jako fráze, je to myšleno pravdivě.

Jak jste se k natáčení filmu Horem Pádem vlastně vůbec dostala?

Tak, že mě Honza Hřebejk viděl s mým mužem Pavlem Liškou. Pak mě vyzkoušel, jak to vypadá když si hraju, a poté jak to působí s ostatníma. No a asi se mu to všechno líbilo, tak mi nabídl roli.

Mít za tatínka Jana Třísku se asi jen tak někomu nepoštěstí. Jaké to bylo ve filmu pro vás?

Bylo to jako s tatínkama. Někdy jsou na své ratolesti hodní a opečovávají je a pak nastoupí výchova a jsou přísnými otci. Tak tak to bylo...

Filmografie

JAN HŘEBEJK, filmový a divadelní režisér, scenárista

Jan Hřebejk (*1967) vystudoval společně se svým filmovým soupeřem, scenáristou Petrem Jarchovským, Akademické gymnázium ve Štěpánské a v letech 1987 - 1991 katedru scenáristiky a dramaturgie na pražské Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění (FAMU).

Během studia FAMU Jan Hřebejk režíroval a ve své vlastní produkci natočil dva krátkometrážní filmy – **CO VŠECHNO CHCETE VĚDĚT O SEXU A BOJÍTE SE TO PROŽÍT** (1988) a **L. P. 1948** (1989) podle scénářů svého spolužáka Petra Zelenky. Profesionálním režijním debutem byl krátkometrážní hraný film pro Českou televizi **NEDĚLEJTE NIC, POKUD K TOMU NEMÁTE VÁŽNÝ DŮVOD** (1991).

Filmy si získaly pozornost diváků a kritiky i četná ocenění na studentských filmových festivalech.

Spolu s Petrem Jarchovským napsal ještě během studií na FAMU scénář ke generační filmové komedii z prostředí letního pionýrského tábora **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA**. Podle tohoto scénáře natočili v roce 1990 celovečerní film debutující režisér (a nyníjší producent) Ondřej Trojan a rovněž debutující kameraman Asen Šopov. Ve filmu se v dětské roli poprvé objevila pozdější úspěšná mladá herečka Aňa Geislerová a Jan Semotán (Kšanda z Šakalích let).

V roce 1992 natočil Jan Hřebejk podle vlastní diplomové adaptace románu Egona Hostovského televizní inscenaci pro Českou televizi **DOBROČINNÝ VEČÍREK** s Jiřím Kodetem, Ivanou Chýlkovou a Bohumilem Kleplem v hlavních rolích.

Autorský filmový muzikál **ŠAKALÍ LÉTA**, retrokomedie z konce padesátých let o nástupu rock and rollové vlny v Čechách, měl premiéru v roce 1993. Podle povídek spisovatele Petra Šabacha napsal scénář Petr Jarchovský, původní hudbu a texty skladatel a zpěvák Ivan Hlas, film režíroval jako svůj celovečerní debut Jan Hřebejk a za kamerou stál renomovaný kameraman Jan Malíř. Film měl velmi dobrou návštěvnost a získal mnohá prestižní ocenění - mezi jinými i Českého lva za nejlepší režii pro Jana Hřebejka, za nejlepší mužský herecký výkon pro Josefa Abrháma, za nejlepší původní filmovou hudbu pro Ivana Hlase a za nejlepší film roku 1993.

Spolu s Janem Malířem Jan Hřebejk v roce 1996 realizoval televizní seriál pro děti **KDE PADAJÍ HVĚZDY**, který se prodal do mnoha zemí Evropy.

Dalším úspěchem autorské dvojice Jarchovský - Hřebejk byla netradičně pojatá trojice autorských povídek pro televizní cyklus **BAKALÁŘI**, která získala prestižní ocenění Filmového a televizního svazu a Literárního fondu za přínos televizní hrané tvorbě za rok 1997.

Autorský tandem Hřebejk-Jarchovský spojil koncem devadesátých let svůj tvůrčí potenciál s filmovou společností Total HelpArt T.H.A. producenta a režiséra Ondřeje Trojana. Pod tímto produkčně investorským zázemím následně realizoval Jan Hřebejk podle scénářů Petra Jarchovského svoje dosud nejúspěšnější celovečerní filmy.

V roce 1999 domácí divácký megahit **PELÍŠKY** a následně o rok později film **MUSÍME SI POMÁHAT**, jehož mimořádné kvality dotvrzuje i nominace na Oscara za nejlepší cizojazyčný film, pět Českých lvů, řada ocenění na mezinárodních filmových festivalech a uvedení v kinech prakticky po celém světě. V roce 2003 měl premiéru další divácky mimořádně úspěšný titul **PUPENDO**. Zatím poslední realizovaný celovečerní film režiséra Jana Hřebejka a scénaristy Petra Jarchovského, **HOREM PÁDEM**, bude mít českou premiéru v září 2004.

V období mezi natáčením celovečerních filmů Jan Hřebejk režíruje množství drobnějších prací v oblasti hudebních klipů, reklam či dokumentárních filmů (např. portréty Dominika Haška či Vladimíra Mišíka pro společnost Febio).

V roce 1997 debutoval Jan Hřebejk jako divadelní režisér **NEBEZPEČNÝCH VZTAHŮ** Christophera Hamptona s Vilmou Cibulkovou, Alešem Procházkou a Žitou Kabátovou v hlavních rolích v pražském divadle Pod Palmovkou.

V březnu 2000 se v témž divadle uskutečnila další premiéra hry pod jeho režijním vedením – divadelní zpracování známého filmu Woodyho Allena **VÝSTŘELY NA BROADWAYI**. V roce 2002, opět v divadle Pod Palmovkou režíroval Jan Hřebejk **AMADEA** v hlavní roli s Jiřím Bartoškou.

PETR JARCHOVSKÝ, scenárista a dramaturg

Petr Jarchovský (*1966) vystudoval společně se svým filmovým souputníkem, režisérem a scenáristou Janem Hřebejkem, Akademické gymnázium ve Štěpánské a v letech 1987 - 1991 katedru scenáristiky a dramaturgie na pražské Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění (FAMU). Petr Jarchovský působí jako pedagog na katedře scenáristiky a dramaturgie na pražské FAMU. V roce 1998 mu v nakladatelství Paseka vyšla kniha *Musíme si pomáhat*.

Petr Jarchovský debutoval scénářem jedné z povídek k televiznímu cyklu **VELMI UVĚŘITELNÉ PŘÍBĚHY**, který natočil jeho spolužák - režisér Igor Chaun. Spolu s Janem Hřebejkem napsal pro Ondřeje Trojana - debutujícího režiséra a spolužáka z FAMU - scénář ke generační filmové komedii **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA**.

V roce 1993 měl premiéru filmový muzikál **ŠAKALÍ LÉTA**, ke kterému, podle povídek spisovatele Petra Šabacha, napsal Petr Jarchovský scénář. Touto retrokomedií z konce padesátých let o nástupu rock and rollové vlny v Čechách, odstartoval Petr Jarchovský profesionální spolupráci s debutujícím režisérem Janem Hřebejkem.

Dalším úspěchem této dvojice byla netradičně pojatá trojice autorských povídek pro televizní cyklus **BAKALÁŘI**, která získala prestižní ocenění Filmového a televizního svazu a Literárního fondu za přínos televizní hrané tvorbě za rok 1997.

Na motivy povídek spisovatele Petra Šabacha napsal Petr Jarchovský scénáře k celovečerním filmům **PELÍŠKY** - premiéra 1999 a **PUPENDO** - premiéra 2003. Podle vlastní povídky pak scénář k filmu **MUSÍME SI POMÁHAT** - premiéra 2000 a podle námětu Hřebejk-Jarchovský scénář k černé komedii ze současnosti **HOREM PÁDEM** – premiéra září 2004.

Tyto čtyři filmy vznikly pod záštitou filmové společnosti Total HelpArt T.H.A. producenta Ondřeje Trojana a v režii Jana Hřebejka.

Na motivy novely Jozova Hanule napsal Petr Jarchovský pro producenta a režiséra Ondřeje Trojana scénář k filmovému dramatu z období druhé světové války, **ŽELARY** – premiéra 2003. Tento film (stejně jako film **MUSÍME SI POMÁHAT**) byl Americkou filmovou akademií nominován na Oscara za nejlepší cizojazyčný film.

Petr Jarchovský napsal též scénáře k dosud nerealizovaným celovečerním filmům ZBABĚLCI (podle stejnojmenného románu Josefa Škvoreckého) a OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE (podle stejnojmenného románu Bohumila Hrabala).

V současné době píše Petr Jarchovský pro Jana Hřebejka původní scénář k celovečernímu filmu ze současnosti KRÁSKA V NESNÁZÍCH.

JAN MALÍŘ, kameraman

Jan Malíř (*1948) absolvoval pražskou FAMU v roce 1972.

Filmografie:

Celovečerní filmy:

FAUNOVO VELMI POZDNÍ ODPOLEDNE - 1983, režie Věra Chytilová

PRAHA - NEKLIDNÉ SRDCE EVROPY - 1984, režie Věra Chytilová

ŠAŠEK A KRÁLOVNA – 1987, režie Věra Chytilová

MAHULIENA, ZLATÁ PANNA - 1987, režie Miloslav Luther

TANKOVÝ PRAPOR - 1991, režie Vít Olmer

ŠAKALÍ LÉTA - 1993, režie Jan Hřebejk

UČITEL TANCE - 1994, režie Jaromil Jireš

LOTRANDO A ZUBEJDA - 1997, režie Karel Smyczek

PELÍŠKY – 1999, režie Jan Hřebejk

MUSÍME SI POMÁHAT – 2000, režie Jan Hřebejk

KRUTÉ RADOSTI – 2003, režie Juraj Nvota

PUPENDO – 2003, režie Jan Hřebejk

HOREM PÁDEM – 2004, režie Jan Hřebejk

Jan Malíř se podílel na multimedialních projektech Radúze Činčery.

Natočil také krátké filmy, například s animátorem a režisérem Jiřím Bartou spolupracoval na kombinované černé grotesce **Poslední lup** (1987).

Pro německou televizi NDR natočil jeden z dílů seriálu Místo činu, který se realizoval částečně v Praze. Točí reklamy a spolupracuje pravidelně na filmech amerických produkcí, které se natáčí v Česku.

ALEŠ BŘEZINA, hudba

Aleš Březina (*1965), absolvent Konzervatoře v Plzni (housle) a muzikologie na Karlově univerzitě v Praze a na Univerzitě v Basileji.

Filmografie:

NÁVRAT Z EXILU – 1998, TV, režie Jiří Nekvasil (scénář a prezentace)

KNOFLÍKÁŘI – 1998, režie Petr Zelenka

BOHUSLAV MARTINŮ – 2000, TV, Jiří Nekvasil (scénář a prezentace)

MUSÍME SI POMÁHAT – 2000, režie Jan Hřebejk

VLCI VE MĚSTĚ – 2001, TV, režie Petr Nikolaev

ČERNÁ SLEČNA, SLEČNA ČERNÁ – 2002, TV, režie Petr Nikolaev

PUPENDO – 2003, Jan Hřebejk

TÉTO NOCI HVĚZDY NEVYŠLY – 2004, režie Dagmar Knöpfel

ZAPOMENUTÉ KONCENTRAČNÍ TÁBORY – 2004, režie Lukáš Příbyl

Člen Umělecké rady Národního divadla (od roku 2002). Od roku 2002 též člen Umělecké rady Pražského jara. V roce 1995 založil Institut Bohuslava Martinů, jehož je dosud ředitelem. V českých i zahraničních periodikách publikoval mnoho prací o hudbě 20. století, zejména o skladateli Bohuslavu Martinů. Spolupracuje též mnoha pražskými divadly na dramatické hudbě (spolupráce např. s režiséry – Jiřím Ornestem, Janem Hřebejkem, Jiřím Menzelem, Petrem Kracíkem, Martinou Schlegelovou a s dalšími.)

VLADIMÍR BARÁK, střihač

Vladimír Barák (*1964), absolvent FAMU.

Filmografie:

Celovečerní filmy:

PELÍŠKY – 1999, režie Jan Hřebejk

MUSÍME SI POMÁHAT – 2000, režie Jan Hřebejk

CESTA Z MĚSTA – 2001, režie Tomáš Vorel

PUPENDO – 2003, režie Jan Hřebejk

ŽELARY – 2003, režie Ondřej Trojan

HOREM PÁDEM – 2004, režie Jan Hřebejk

Jako střihač se podílel na celé řadě krátkometrážních filmů, například na dokumentu **Ivan Kral Dancing Barefoot**, TV filmech **Multicar Movie Show**, **Wartburg Movie Show** a **Milan už jde**. Stříhal též filmové povídky **Powers režiséra** Petra Zelenky a **Červená karta** režiséra Igora Chauna.

Pravidelně se podílí na pořadech České televize: je jedním z hlavních tvůrců cyklů **Bigbít** a **Česká soda** a jeho jméno naleznete také v titulcích pořadů **Šedesátka** a **Trip**. Stříhal portréty Dominika Haška a Vladimíra Mišika a také množství hudebních klipů a komerčních TV spotů.

MICHAL HOLUBEC, zvuk

Michal Holubec (* 1963), absolvent FAMU.

Filmografie:

Celovečerní filmy:

ŽILETKY – 1993, režie Zdeněk Tyc

VÁŠNIVÝ POLIBEK – 1994, režie Miro Šindelka

KAMENNÝ MOST – 1996, režie Tomáš Vorel

KNOFLÍKÁŘI – 1997, režie Petr Zalenka

PUPENDO – 2003, režie Jan Hřebejk

HOREM PÁDEM – 2004, režie Jan Hřebejk

Zahraniční zakázky:

Bohemians v režii Raffaela Zielinského (1997)

TV seriál **Dune** v režii Johna Harrisona (1999)

TV seriál **Monkey King** v režii Petera MacDonalda (2000)

dvoudílný TV film **Anne Frank – The Whole Story** v režii Roberta Dornhelma (2002)

MILAN BÝČEK, architekt

Milan Býček (*1963), absolvent Fakulty architektury VUT v Brně.

Filmografie:

Celovečerní filmy:

ŽIVOT A NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ VOJÁKA IVANA ČONKINA – 1993, režie Jiří Menzel

JAK SI ZASLOUŽIT PRINCEZNU - 1994, režie Jan Schmidt

CESTA PEKLEM - 1994, režie Martin Hollý

BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA - 1997, režie Petr Nikolaev

PELÍŠKY – 1999, režie Jan Hřebejk

HANELE - 1999, režie Karel Kachyňa

CESTA Z MĚSTA - 2000, režie Tomáš Vorel

MUSÍME SI POMÁHAT – 2000, režie Jan Hřebejk

OBĚTI A VRAZI - 2000, režie Andrea Sedláčková

ROK ĎÁBLA – 2002, režie Petr Zelenka

PUPENDO – 2003, režie Jan Hřebejk

HOREM PÁDEM – 2004, režie Jan Hřebejk

Jako architekt působí Milan Býček též v oblasti televizní tvorby. V roce 2003 s režisérem Karlem Smyzckem realizoval seriál **Místo nahoře**.

V letošním roce realizuje např. celovečerní filmy **Snowbordáci a Non Plus Ultras**.

Milan Býček je také projektant a realizátor v oboru užité architektury a podílí se na reklamních spotech.

KATARÍNA BIELIKOVÁ, kostýmy

Katarína Bieliková (*1965), absolventka VŠMU v Bratislavě, obor scénické a kostýmní výtvarnictví.

Filmografie:

NA KRÁSNOM MODROM DUNAJI – 1994, režie Štefan Semjan (SR)

RIVERS OF BABYLON – 1998, režie Vlado Balco (SR)

DÁŽĎ PADÁ NA NAŠE DUŠE – 2002, režie Vlado Balco (SR)

NEVĚRNÉ HRY – 2003, režie Michaela Pavlátová

ŽELARY – 2003, režie Ondřej Trojan

HOREM PÁDEM – 2004, režie Jan Hřebejk

Narozena v Martině na Slovensku. Působila jako scénická a kostýmní výtvarnice ve slovenských divadlech v Bratislavě, Nitře, Martině, Žilině a v Divadle pod Palmovkou v Praze. Od roku 1993 se zaměřila zejména na práci pro film.

ONDŘEJ TROJAN, producent TOTAL HELPART T.H.A.

Total HelpArt T.H.A. založili v roce 1992 členové divadla Sklep:

Ondřej Trojan: filmový a televizní režisér (FAMU, obor režie, absolvoval v roce 1990), producent, herec;

Jiří Burda: ekonom, scenárista a dramaturg, divadelní režisér, herec;

Tomáš Hanák: herec, scenárista, textař a moderátor.

Total HelpArt T.H.A. je společnost zabývající se výrobou a distribucí audiovizuálních děl – zejména celovečerních filmů, agenturním a produkčním servisem pro divadlo Sklep a organizační a obchodní činností zejména v oblasti kultury.

Total HelpArt T.H.A., filmografie celovečerních filmů:

PELÍŠKY, režie Jan Hřebejk, 1999

výroba Total HelpArt pro Total HelpArt a Českou televizi
Vítěz na Sydney Intl. Film Festival.

MUSÍME SI POMÁHAT, režie Jan Hřebejk, 2000

výroba Total HelpArt pro Total HelpArt a Českou televizi
Film získal pět Českých lvů a jiná prestižní domácí ocenění.

Americkou filmovou akademií nominován v kategorii nejlepší cizojazyčný film 2000. Jako první český film byl zařazen do oficiální sekce festivalu Sundance. Společnost Sony Pictures Classics zakoupila film do běžné distribuce v USA a Kanadě, kde se hned po prvním víkendu od premiéry 8. června s pouhými pěti kopiemi(!) dostal do top 50.

Vítěz mnoha zahraničních festivalů, například Sydney Intl. Film Festival.

CESTA Z MĚSTA, režie Tomáš Vorel, 2000

výroba Total HelpArt pro Vorel Film, Total HelpArt a Českou televizi

KRUTÉ RADOSTI, režie Juraj Nvota, 2002

koprodukce

PUPENDO, režie Jan Hřebejk, 2003

výroba Total HelpArt pro Total HelpArt a Českou televizi

ŽELARY, režie Ondřej Trojan 2003

výroba Total HelpArt pro Total HelpArt, Barrandov Studio, Českou televizi, Alef Film (Slovensko), Dor Film (Rakousko)

Americkou filmovou akademií nominován v kategorii nejlepší cizojazyčný film 2003. Společnost Sony Pictures Classics zakoupila film do běžné distribuce v USA a Kanadě, kde bude mít premiéru 27.8.2004

HOREM PÁDEM, režie Jan Hřebejk, 2003

výroba Total HelpArt pro Total HelpArt, Falcon a Českou televizi

Z krátkometrážní tvorby Total HelpArt T.H.A.:

Velbloudi jdou nocí tajuplnou záznam speciálního představení divadla Sklep
režie Ondřej Trojan; výroba pro ČT 1992

Totální velbloud Krištofa Trubáčka dokument

režie Ondřej Trojan; výroba pro T.H.A., KF, Pro Art 1992

Pražská 5 z Vídně do Akropole dokument o divadelním, výtvarném a
hudebním společenství Pražská 5

režie Petr Nikolaev; výroba pro ČT 1992

Penziónek dvoudílný TV film divadla Sklep

režie Ondřej Trojan; výroba pro ČT 1993

Mlýny koncipovaný záznam speciálního představení divadla Sklep

režie Ondřej Trojan; výroba pro ČT 1994

Historky od krbu cyklus osmi filmových povídek

režie Tomáš Vorel, Zdeněk Tyc, Ondřej Trojan, Václav Koubek; pro ČT 1994, 95

Pumelice lesní moudrosti silvestrovské leporelo divadla Sklep

režie Ondřej Trojan; pro ČT 1997

Multicár Movie Show silvestrovský skečový film

režie Ondřej Trojan; výroba pro ČT 1998

Wartburg Movie Show silvestrovský skečový film

režie Ondřej Trojan; výroba pro ČT 1999)

Total HelpArt T.H.A. vyrobila celou řadu videoklipů (Vltava, Karel Plíhal, Jaromír Nohavica, Ivan Hlas, Mňága a Žďorp, Divoké srdce ...) a reklamních spotů...

KOPRODUCENTI

JAROSLAV KUČERA, koproducent

ČESKÁ TELEVIZE - Centrum dramatické tvorby

Centrum dramatické tvorby České televize vzniklo 1. července 2002 sloučením tvůrčích skupin, které se v ČT zabývaly dramatickou tvorbou.

V čele Centra stojí šéfdramaturg Jan Otčenášek a šéfproducent Jaroslav Kučera.

Šéfdramaturg zajišťuje spolu s dramaturgy výběr látek, práci na scénářích a následnou spolupráci s režiséry. Tři vedoucí dramaturgové (Magdaléna Turnovská, Jan Štern a Jan Lekeš) připravují látky pro nedělní „tv-filmy“, Marča Arichteva je vedoucí dramaturgyní seriálové tvorby a Kristián Suda je dramaturgem koprodukčních filmů.

Šéfproducent má na starosti výrobu a ekonomiku Centra. Přímo pod něj spadají vedoucí výroby (produkční), kteří zajišťují výrobu filmů a seriálů. Centrum pokrývá většinu dramatické tvorby České televize. Během jednoho kalendářního roku vyrobí přibližně 30 solitérních titulů (včetně koprodukčních filmů) a podílí se na většině seriálové produkce.

Mezi nejvýznamnější projekty letošního roku patří televizní filmy **Hodina tance a lásky** scenáristy Pavla Kohouta a režiséra Viktora Polesného, **Iguo igua** mladých tvůrců Marka Epsteina a Tomáše Krejčího, **Malovaný děti** režiséra Viktora Polesného, **Dědictví slečny Inocencie** režiséra Jiřího Krejčíka, **Město bez dechu** autorky Ivy Procházkové a režiséra Ivana Pokorného a mnoho dalších.

Na podzim a v zimě 2002 a 2003 měly premiéru distribuční filmy **ÚTĚK DO BUDÍNA, DĚVČÁTKO, KRUTÉ RADOSTI, MĚSTEČKO** a **LESNÍ CHODCI**. Na několika dalších Centrum v současné době pracuje.

K nejúspěšnějším projektům loňského roku patří určitě **PUPENDO** Jana Hřebejka a **ŽELARY** Ondřeje Trojana.

JAN BRADÁČ, koproducent FALCON

Akciová společnost Falcon byla založena v r. 1994 a zabývá se především filmovou distribucí. Do českých kin uvádí převážně americké filmy, ale i filmy české (např. Nejasná zpráva o konci světa, Česká soda, Je třeba zabít Sekala, Všichni moji blízcí, Ene bene, Cesta z města, Z pekla štěstí 2, The Plastic People Of The Universe, Paralelní světy, Ztracení, Želary a Pupendo). Jediný akcionář společnosti je zároveň i spoluinvestorem a provozovatelem nové sítě multikin Cinestar v České republice.

Falcon je jednou z nejúspěšnějších distribučních společností na Českém trhu. Film Horem pádem je jejich koprodukčním debutem.

FILMOGRAFIE HERCŮ:

JAN TŘÍSKA

Pět z miliónu (Zbyněk Brynych, 1959)

Všude žijí lidé (Jiří Hanibal, Štěpán Skalský, 1960)

Kde alibi nestačí (Vladimír Čech, 1960)
Komedie s klikou (Václav Krška, 1964)
Lidé z maringotek (Martin Frič, 1966)
Záhada hlavolamu (TV, Hynek Bočan, 1969)
Radúz a Mahulena (Petr Weigl, 1970)
F. L. Věk (František Filip, 1971)
Na samotě u lesa (Jiří Menzel, 1976)
Talíře nad Velkým Malíkovem (Jaromil Jireš, 1977)
Ragtime (Miloš Forman, 1981)
Obecná škola (Jan Svěrák, 1991)
Lid versus Larry Flint (Miloš Forman, 1996)
Ronin (John Frankenheimer, 1998)
Želary (Ondřej Trojan, 2003)
Jedna ruka netleská (David Ondříček, 2003)

PETR FORMAN

Zločin v dívčí škole (Ivo Novák, Ladislav Rychman, Jiří Menzel, 1965)
Ecce Homo Homolka (Jaroslav Papoušek, 1969)
Hogo fogo Homolka (Jaroslav Papoušek, 1970)
Homolka a Tobolka (Jaroslav Papoušek, 1972)
Vojtěch řečený sirotek (Zdeněk Tyc, 1989)
Akumulátor 1 (Jan Svěrák, 1994)
Zdivočelá země (Hynek Bočan, 1997)
Nachové plachty (Miroslav Janek, 2001)
Bez tváře (Tomáš Krejčí, 2001)
Mazaný Filip (Václav Marhoul, 2003)
Vaterland – lovecký deník (David Jařab, 2004)

INGRID TIMKOVÁ

Rozruch na onkológii (Luba Velecká, 1991)
Anděl milosrdenství (Miloslav Luther, 1994)
Konec velkých prázdnin (TV, Miloslav Luther, 1996)
Legenda Emöke (TV, Vojtěch Šturma, 1998)
Návrat ztraceného ráje (Vojtěch Jasný, 1999)

MAREK DANIEL

Kolja (Jan Svěrák, 1996)
Paralelní světy (Petr Václav, 2001)
Divoké včely (Bohdan Sláma, 2001)
Nuda v Brně (Vladimír Morávek, 2003)
Mistři (Marek Najbrt, 2004)
Vaterland – lovecký deník (David Jařab, 2004)

EMÍLIA VÁŠÁRYOVÁ

Až přijde kocour (Vojtěch Jasný, 1963)
Majster kat (Paľo Bielik, 1966)
Lidé z maringotek (Martin Frič, 1966)
Balada o siedmych obesených (TV, Martin Hollý, 1968)
Drak sa vracia (Eduard Grečner, 1967)
Medená veža (Martin Hollý, 1970)
Kto odchádza v daždi (Martin Hollý, 1974)
Deň, ktorý neumrie (Martin Ťapák, 1974)
Plavčík a Vratko (Martin Ťapák, 1981)
Orbis Pictus (Martin Šulík, 1997)
Modré z neba (Eva Borušovičová, 1997)
Pelíšky (Jan Hřebejk, 1999)
Návrat ztraceného ráje (Vojtěch Jasný, 1999)
Andělská tvář (Zdeněk Troška, 1999)

JAN BUDAŘ

Otec neznámý (TV, Karel Kachyňa, 2001)
Nuda v Brně (Vladimír Morávek, 2003)
Mistři (Marek Najbrt, 2004)
Duše jako kaviár (Milan Cieslar, 2004)

PAVEL LIŠKA

Návrat idiota (Saša Gedeon, 1999)
Vyhnání z ráje (Věra Chytilová, 2001)
Dívoké včely (Bohdan Sláma, 2001)
Pupendo (Jan Hřebejk, 2003)
Nuda v Brně (Vladimír Morávek, 2003)
Čert ví proč (Roman Vávra, 2003)
Mazaný Filip (Václav Marhoul, 2003)
Černí baroni (TV, Juraj Herz, 2003)

ZDENĚK SUCHÝ

Šeptej (David Ondříček, 1996)
Samotáři (David Ondříček, 2000)
Musím tě svést (Andrea Sedláčková, 2000)
Jedna ruka netleská (David Ondříček, 2003)
Čert ví proč (Roman Vávra, 2003)

JAROSLAV DUŠEK

Pražská pětka (Tomáš Vorel, 1989)
Vrať se do hrobu (Milan Steindler, 1990)

Kouř (Tomáš Vorel, 1991)
Don Gio (Michal a Šimon Cabanové, 1992)
Kamenný most (Tomáš Vorel, 1996)
Pelíšky (Jan Hřebejk, 1999)
Musíme si pomáhat (Jan Hřebejk, 2000)
Divoké včely (Bohdan Sláma, 2001)
Pupendo (Jan Hřebejk, 2003)
Želary (Ondřej Trojan, 2003)
Mazaný Filip (Václav Marhoul, 2003)
Choking Hazard (Marek Dobeš, 2004)

JIŘÍ MACHÁČEK

Kamenný most (Tomáš Vorel, 1996)
Mrtvej Brouk (Pavel Marek, 1998)
Pasti, pasti, pastičky (Věra Chytilová, 1998)
Návrat idiota (Saša Gedeon, 1999)
Samotáři (David Ondříček, 2000)
Výlet (Alice Nellis, 2002)
Mazaný Filip (Václav Marhoul, 2003)
Jedna ruka netleská (David Ondříček, 2003)

NATAŠA BURGER

Volnoběh (V leru, Janez Burger, SLO, 1999)
Sladké sny (Sladké sanje, Sašo Podgorsek, SLO, 2001)

KRISTÝNA LIŠKA BOKOVÁ

(*1981), absolventka Duncan Centra v Praze, dcera Johna Boka, manželka herce Pavla Lišky. Spolupracovala mimo jiné s japonským choreografem Minem Tanakou. Účinkovala v brněnském HaDivadle a v divadle Barka. Film **Horem Pádem** je jejím hereckým filmovým debutem.

Horem pádem - několik slov o hudbě a jejích interpretech:

Hudbu složil, orchestr a sbor aranžoval a sbory dirigoval **Aleš Březina**.
Hudební produkce a spolupráce na aranžmá **Milan Cimfe**.

Hrají a zpívají:

Dan Bárta (Illustratosphere) – zpěv
Illustratosphere: Jaroslav Friedl - kytara, Filip Jelínek - klávesy, Stanislav Mácha - klavír, Robert Balzar – kontrabas, Jiří Slavíček – bicí.
Karel Holas (Čechomor) - housle
Omar Khaoui a František Raba (Koa) – kytary a kontrabas
Žorž Gruič – gems horn, Rauschpfeife
Ognjen Popović – klarinet, soprán saxofon
Boban Marković – trubka a Boban Marković orkestar
Soňa Červená – zpěv
Michal Gera (Michal Gera Quartet, Milan Svoboda Quartet, ASPM) – trubka
Zdeněk Bína (-123 minut) – kytary
Vladimír Strnad (Collegium Martinů) – clavinova
Vlastimil Bičík (100 zvířat) – clavinova
Václav Luks (Collegium 1705) - cembalo
Francesco Giordano - zpěv
Les Feinschmeckers: Cunni Linguzzo a Ugo Felazzo (Roman Holý a Matěj Ruppert, Monkey Business)
Aleš Březina – zpěv, housle, klavír, glockenspiel, basový syntezátor
Milan Cimfe – zpěv, kytary, el. bas, kontrabas, bicí, percussions
Smyčcové kvarteto Apollon
Studiový soubor lesních rohů
Šimon Ornest – soprán saxofon
a
Sono Records Studio Orchestra, dir. Mário Klemens
Pražský filharmonický sbor, dir. Aleš Březina

Hello America

Hudba: Aleš Březina, text: Jiří Ornest, zpěv: Dan Bárta,
hrají: Boban Marković orkestar
© Total HelpArt T.H.A. 2004

V této skladbě se střetávají dva zdánlivě neprostupné světy – svět „autentické“ cikánské dechovky v podobě, do které ji před nedávnem dovedl Goran Bregović (známý zejména hudbou k filmům Emira Kusturici Dům k pověšení, Arizona Dream a Underground) a na straně druhé svět úžasné jazzové lehkosti Dana Bárty. Právě on byl pro mne nejlepším možným zpěvákem pro takový crossover. Otevřeností svého přístupu odpovídá i textu Jiřího Ornesta (jednomu ze tří, které pro mne Ornest pro tuto příležitost složil). Dan se statečně vyrovnal i se zadáním, aby jeho perfektní angličtina náhle zněla neuměle – „česky“.

Přístup k Danu Bártovi mi umožnil Ivan Prokop ze Sony Bonton Music. K Bobanu Markovićovi a dalším srbským interpretům této filmové hudby mne zase dovedl Slobodan Dedeić, asistent režie při natáčení filmu Horem pádem a dlouholetý spolupracovník Emira Kusturici a řady dalších významných srbských režisérů. Jeho telefonát Bobanu Djordjevićovi, agentu Bobana Markoviće a dalších hvězd balkánské world music otevřel cestu ke spolupráci.

Nahrávání ve studiu v Bělehradě bylo skvostným dobrodružstvím – obrovská nahrávací hala byla zcela nevytopená, což bylo 11. 3. 2004 setsakramentsky cítit. Vedle toho, že měli špatně zkalibrovaný 24'' pás, což znamenalo, že jsme po návratu do Čech museli vše transponovat o půltón níž, vypadal fakt, že na záchodcích byl nápis „Neradi“ jako humorná vložka. Zato nám byli ohromně nápomocni zvukařka Aleksandra a producent Dejan Pejović.

Celkem dvě hodiny zabral nácvik písně, kdy byla celá kapela shromážděna kolem klavíru a odchyťovala tóny. Po dvou hodinách se ale hráči ve skladbě „zabydleli“ a začali si do ní přidávat typické ingredience jejich nezaměnitelného stylu. Boban Marković se nejprve vytratil a jeho syn Marko nám sdělil, že Boban nemůže hrát, protože ho bolí zub. Pak se ale Boban nechal ukecat a nakonec si se synem zasoutěžili v tom, kdo zahraje rafinovanější část mezihry mezi slokami *Hello America*. Boban hraje úvod a první polovinu 1. a 2. mezihry, Marko mu odpovídá neméně virtuózně v druhé polovině mezihry. Po skončení natáčení, když nastupoval Ognjen Popović, půjčil si od něj Marko klarinet a bez přípravy vypálil neuvěřitelné sólo. Nikdy se prý „na klarinet neučil, ale dával často pozor, jak hrajou ostatní.“

Ondřej Trojan z agentury T.H.A. má můj velký dík za to, že nám nejprve umožnil studijní cestu do Srbska a pak akceptoval všechny námi vybrané hudebníky. Nejdřív se pochopitelně divil, proč má český film mít srbskou hudbu – tu samozřejmě nemá, má jen její ingredience v pasážích hraných balkánskými a romskými hudebníky, pro které v Česku neexistuje ekvivalent.

Jako jeden z bonusů zazní *Hello America* v sólovém podání Dana Bárty, nahrávka, která vznikla v procesu hledání závěrečné titulkové skladby filmu *Horem pádem*.

Skladba je věnována Jarmilce.

Černá panenka

Hudba: Milan Cimfe, hrají: Milan Cimfe – kytary, basová kytara, tamera, bicí a percussions, Karel Holas – housle

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Autorská skladba hudebního producenta a zvukaře Milana Cimfe, který v ní také obsluhuje všechny nástroje, s výjimkou houslí hostujícího Karla Holase (Čechomor). Vliv Milana Cimfe jako hudebníka, zvukového režiséra a spoluautora mnoha aranžmá je ale patrný takřka z každého taktu mé hudby. Jeho nevyčerpatelná invence, spontánní muzikantství a obrovská zkušenost s prací ve zvukovém studiu jsou obtištěny ve všech skladbách tohoto filmu.

Amir

Hudba: Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, zpívají členové Pražského filharmonického sboru, Milan Cimfe – basová kytara, bicí a tamera

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Tato skladba byla součástí hudební sestavy až do posledního střihu, kdy byla nahrazena skladbou jinou. Orchester složený z hráčů předních pražských orchestrů (Česká filharmonie, FOK ad.) diriguje pan Mário Klemens, legendární dirigent nesčetných filmových hudeb, někdejší vítěz slavné

soutěže ve francouzském Besanconu. (Po návratu ze soutěže mu v plzeňském divadle zvedli plat o celých 100 korun!). Mário Klemens je také autorem výroku: „Vážení, do konce frekvence zbývá 15 minut a my máme ještě natočit 20 minut hudby. „

Pražský filharmonický sbor si zazpíval s velkou chutí. Někteří z jeho 20 členů vzpomínali na pravidelnou spolupráci se Zdeňkem Liškou, který jako jeden z posledních autorů české filmové hudby s oblibou používal sbory ve svých partiturách. Zvukový obraz skladby dotváří reálné zvuky z filmu a také indická tampa.

Big Tiger

Hudba: Aleš Březina, text: Jiří Ornest, zpěv: Soňa Červená, hrají: Zdeněk Bína – kytary, Michal Gera – trubka, Milan Cimfe – bicí, percussions a zpěv, Aleš Březina – basový syntezátor.

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Hloubkou prožitku, intenzitou podání a profesionalitou přípravy je pro mne Soňa Červená Marlene Dietrich 21. století. Po úspěšné operní kariéře na světových operních scénách (mj. Carmen v Berlínské Staatsoper nastudování Herberta von Karajan) se stala členou hamburského Thalia Theater. Dnes spolupracuje mj. s režisérem Robertem Wilsonem, skladatelem Tomem Waitsem (vystupuje letos spolu s Marianne Faithful v jeho muzikálu *The Black Rider* v Londýně a v San Francisku) ad.

Seznámili jsme se u příležitosti jejího hostování v ND Praha ve Wilsonově inscenaci Janáčkovy opery *Osud*. Naše přátelství začalo při natáčení filmu *Pupendo*, ve které S. Č. hrála západoněmeckou kunsthistoričku a já jejího českého překladatele. Vynikajícími spoluhráči jí v písni Big Tiger jsou kytarista Zdeněk Bína (-123 minut), jazzový trumpetista Michal Gera, (byl požádán o to, aby spíše než tóny vydával zvuky džungle) a všestranný Milan Cimfe. Mám za to, že Jiří Ornest ve svém textu varuje před obecnějším nebezpečím, než jaké představuje dravá zvěř.

Tutti frutti Yerbutti

Hudba a text: Aleš Březina, zpěv: Francesco Giordano a Aleš Březina, hrají: Aleš Březina – klávesy, basový syntezátor, housle, Milan Cimfe - bicí

© Total HelpArt T.H.A. 2004

V červnu 2003 jsme vyrazili s Honzou Hřebejkem, Petrem Jarchovským a Pavlem Lagnerem na výlet do Toskánska. Šlo sice vysloveně o rekreaci, nicméně co chvíli se řeč stočila na připravovaný film *Horem Pádem*. Náhodná koupě italského CD s přitažlivým obalem způsobila, že jsme se po překonání prvního šoku začali kochat italským popem té nejpokleslejší úrovně. Ještě ten den se zrodil nápad na pseudoitalskou píseň s pracovním názvem *Il bambino*, která by mohla znít při scénách odehrávajících se na Matějské pouti v Praze – platit za odporné italské šlágry, v tomto prostředí obvyklé, bych považoval za obzvlášť zruďnou formu masochismu. Text písně je jakýmsi výčtem všeho, co jsme v Toskánsku viděli, snědli a vypili atd. a je zároveň poctou našemu milému italskému příteli s úchvatným jménem Gian Carlo Petri Tonetti del Torrazo a ještě úchvatnější duší.

Polonia Valse

Hudba – Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, Vladimír Strnad – celesta

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Tato lehounká orchestrální skladba je jakousi mou soukromou poctou klasikům filmové hudby. Doprovází scénu, ve které se prakticky nic neděje. Jen spolu v krásném slunečném ránu snídá v honosné pražské vile rodina, jejíž členové toho před sebou navzájem hodně zamlčují. Tato křehká pohoda, získaná jen za cenu sebeklamu, se brzy naprosto rozpadne. Hudba se k tomu staví do ironické distance.

7 Down

hudba: Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, hrají: Vladimír Strnad – clavinova, Milan Cimfe – akustická kytara a basový syntetizér

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Tělo prof. Horeckého vypovídá službu, jen některé orgány ze setrvačnosti fungují dál, tak jako se v hudbě neustále vrací drobný klavírní motivek. Krátké vášnivé vpády akustické kytary spojují tuto scénu se scénou předcházející, ve které dcera prof. Horeckého předváděla taneční improvizaci.

Brisbane

Hudba: Aleš Březina,

hrají: Omar Khaoui – kytara, František Raba – kontrabas

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Hudba pro dvě rozsáhlé scény, odehrávající se v australském Brisbane. Výsledek natolik zaujal ve studiu přítomného Dana Bárta, že si skladbu začal prozpěvovat a byl vzápětí Janem Hřebejkem osloven, zda by nechtěl vytvořit její coververzi pro závěrečné filmové titulky. To, co z ní pak vytvořili Filip Jelínek a spol. ze skupiny Illustratosphere nás nadchlo. Improvizovaný, rytmicky volný proud podvědomí, propojený jen penetrantním kytarovým ostinátem se ideálně spojil se závěrečnými titulky, které si, jak věřím, i díky této hudbě bude chtít hodně diváků přečíst až do úplného konce.

Lone again

Hudba: Aleš Březina, text: Jiří Ornest, zpěv: Luke Ritchie, hrají: Vlastimil Bičík – klavír, Milan Cimfe – kontrabas, velký buben, hejzunk, Ognjen Popović – soprán saxofon, Aleš Březina – Glockenspiel, studiový soubor lesních rohů, smyčcové kvarteto Apollon

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Poprvé jsem slyšel Ognjena Popoviće na nahrávce od přítelkyně Vandy, která jeho umění objevila díky speciálnímu pořadu britské rozhlasové stanice BBC, věnovaném Ognjenovi a jeho skupině. Věděl jsem, že je to absolvent vysokých hudebních škol v Bělehradě a v Kolíně nad Rýnem, který si ale uchoval dar absolutní bezprostřednosti a folklórního cítění. Při setkání

v srpnu 2003 v Pančevo nám Ognjen zahrál se svou skupinou takřka celý repertoár své aktuální desky a nám bylo s Honzou Hřebejkem líto si neříkat o další a další skladby.

Vlastní natáčení Ognjenových vstupů se uskutečnilo v březnu 2004 ve stejném obrovském studiu, kde jsme natáčeli dopoledne s Bobanem Markovićem a jeho orchestrem a večer pak ještě s Žoržem Gruicem a Slobodankou Kostić. Ognjen vystříhl všechny tři skladby během neuvěřitelně krátké doby a s takovým citem pro specifičnost každé z nich, že jsme s Milanem Cimfe šli do kolen. Při poslechu přesně kriticky rozlišoval kvalitu jednotlivých snímků a rovnou říkal: tohle je dobrý, to použij, to se mi povedlo.

Také Luke Ritchie se ke mně dostal prostřednictvím naší společné přítelkyně Vandy, která mi poslala jeho demosnímek. Zpívá na něm se svou kapelou Sevenball, která je dnes v londýnské klubové scéně velmi dobře zavedená. Na nahrávání se připravil poslechem našeho demosnímků (který je na soundtracku připojen jako bonus), dlouhým rozhovorem se mnou v jednom londýnském pubu a nakonec ještě detailní diskusí o textu s jeho autorem Jiřím Ornestem. Do svého zpěvu dal veškerou energii, které má tolik, že jsme co chvíli posouvali mikrofon dál a ještě dál, až nakonec stál od zpěváka vzdálen takřka celý metr. Naléhavost výrazu a expresivnost zvuku přesně odpovídá náladě písně a mé představě o ní.

Na soundtrack je jako bonus zařazeno také demo, na kterém dokládá Milan Cimfe, že lze *Lone again* chápat i jako pochmurnou baladu à la Nick Cave. Na sopránsaxofon hraje v demo verzi Šimon Ornest. Ostatní nástroje jsou v obou verzích identické. Na vypůjčený kontrabas se Milan Cimfe naučil noc před natáčením a znova mi dokázal, že opravdový přírodní talent se prosadí bez jakéhokoliv formálního hudebního vzdělání. Skladba je věnována Vandě, která na volbu jejích interpretů měla zásadní vliv.

Tyra

Hudba, kytara a zpěv: Zdeněk Bína

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Muž a žena si hledí hluboko do očí, jeden reaguje na druhého, nechává se překvapit jak jeho nápady, tak i nápady svými, o nichž ještě před chvílí neměl ani jeden z nich nejmenší potuchy. Naprostá důvěra v sebe, v toho druhého i v to třetí, co nepatří ani jednomu z nich. Z hlubokých pohledů do očí a oboustranné improvizací a interpretační virtuosity obou aktérů této nahrávky, Zdeňka Bíny a tanečnice Kristýny Lišky Bokové se zrodilo krásné číslo, z něhož se do filmu vešla pouze malá část.

Slavnostní hostina

Hudba: Aleš Březina, text Adam Michna z Otradovic, Sono Records Studio
Orchestra diriguje Mário Klemens, zpívají členové Pražského filharmonického sboru, V. Luks – cembalo

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Hudba netuší, k čemu všemu může být zneužita. Nad andělským zpěvem Pražského filharmonického sboru, doprovázeného členy Collegia 1704 a brilantním barokním specialistou Václavem Luksem se odehrává

příprava k jedné z nejtrapnějších (a nejvtipnějších) scén celého filmu. Text jsem našel v nádherné protireformační sbírce *Mariánská muzika* Adama Michny z Otradovic – v ní se jmenuje *Velikonoční Alleluia*. Skladba je věnována Sušickému dětskému sboru a jeho sbormistru Josefu Baierlovi k 35. výročí vzniku tělesa, bez kterého by západní Čechy byly chudší o mnoho posluchačů, interpretů a skladatelů, včetně autora této skladby.

Good night

Hudba: Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, hrají: Ognjen Popović – klarinet, Žorž Gruić – Rauschpfeife a gems horn, Milan Cimfe – percussions, Aleš Březina - glockenspiel

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Je určitě velkou předností, když je z hudby poznat odkud pochází. O tom jsem upřímně přesvědčen. V notách vypsané sólo naplnil Žorž Gruić takovou naléhavostí, až nám z toho bylo ve studeném bělehradském studiu horko. Jen kvůli němu si později Milan Cimfe koupil gems horn, který ale opravdu vůbec nepotřebuje. Vůbec se nedivím, že si Žorže zve Goran Bregović na všechny nahrávky svých dokonale propracovaných partitur. Právě Žorž může za to, že od 90. let zní většině lidí na celém světě skotský gems horn jako nefalšovaný srbský lidový nástroj.

An der schönen blauen Moldau

Hudba: Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, Vladimír Strnad – celesta

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Co dělat, když prezident Václav Havel provádí před Tančícím domem v Praze rituální společenské tanečky s barmským disidentem? A vůbec - kdo z nás nemá nějaký ten Škroup?

Život je pes

Hudba: Jiří Šlitř, text: Jiří Suchý, hrají: Pavel Sedláček a Cadillac

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Citát z filmu *Černý Petr*, který při soukromé projekci ocenil i Miloš Forman.

Horem pádem

Hudba: Aleš Březina, Sono Records Studio Orchestra diriguje Mário Klemens, zpívají členové Pražského filharmonického sboru, zpěv: Milan Cimfe, hrají: Ognjen Popović – klarinet, Žorž Gruić – Rauschpfeife, hornová sekce – Boban Marković orkestar

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Výbušná atmosféra se střídá s klasicistní uměřeností, po bouři vždy přijde klid, i když se tomu někdy jen těžko dá věřit. Ognjen Popović ozvláštnil předepsané sólo jemnými balkánskými kudrlinkami, při kterých se radují z celého srdce. Ze spojení zdánlivě neslučitelných prvků vzniká snad nejenigmatictější skladba soundtracku. Vedle sebe stojí legendární hornista České filharmonie Zdeněk Tylšar a profesionálním školením nedotčený žesťář orchestru Bobana Markoviće, ječící „pudovkin“ Milan Cimfe a kultivovaně

zpívajících 20 školených zpěváků Pražského filharmonického sboru. Syrový pronikavý zvuk německé středověké Rauschpfeife v podání Žorže Gruice dodává této skladbě v jednu chvíli lehce apokalyptický nádech.

Spizza Fizza

Hudba a text: Les Feinschmeckers, Cunni Linguzzo a Ugo Felazzo

© Total HelpArt T.H.A. 2004

Jiný ironický pohled na italskou populární hudbu, tentokrát v podání dua Les Feinschmeckers (Roman Holý a Matěj Ruppert z populární skupiny Monkey Business).

Nahráno ve studiích SONO RECORDS. Hudební režie **Aleš Březina**. Hudební mistr zvuku **Milan Cimfe**. Asistenti zvuku **Andrej Lažo, Petr Dvořák**. Hudební mix ve studiích **SONO RECORDS**. Mistr zvuku **Milan Cimfe**. Asistent mistra zvuku **Petr Kovanda**.

Výstava Pavla Formana 21. 9. – 17. 10. 2004 Galerie kritiků Adria v Praze

Starší bratr slavného hollywoodského režiséra, držitele Oscara Miloše Formana, **Pavel Forman** (nar. 1920 v Čáslavi) vystavuje koncem září a v říjnu svá díla v Galerii Adria v Praze. Vernisáž výstavy se koná 21. září v 17 hodin.

Jedná se o kompletní zmapování 62 let tvorby tohoto u nás nepříliš známého umělce, zahrnující kresby, akvarely a olejomalbu, vše doplněné scénografickými návrhy a realizovanými dřevoryty jiných umělců.

Zajímavých je posledních deset let tvorby Pavla Formana, kdy se věnoval tzv. „Zlatým obrazům“. Jedná se o portréty měst, které zahrnují jak rodnou Čáslav tak i australskou Brisbane nebo Ice Rock, kam rád po emigraci jezdíval na výlety.

Pavel Forman se objevuje **v menší roli i ve filmu Jana Hřebejka Horem Pádem**, kde se objeví v závěrečné scéně návratu (synovce) Petra Formana domů do Austrálie.

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)

Generální partner filmu:

Partneři filmu:

Mediální partneři filmu:

SEZNAM.CZ

rencar

© Total HelpArt T.H.A. 2004